

LA CAMPANA DE GRACIA.

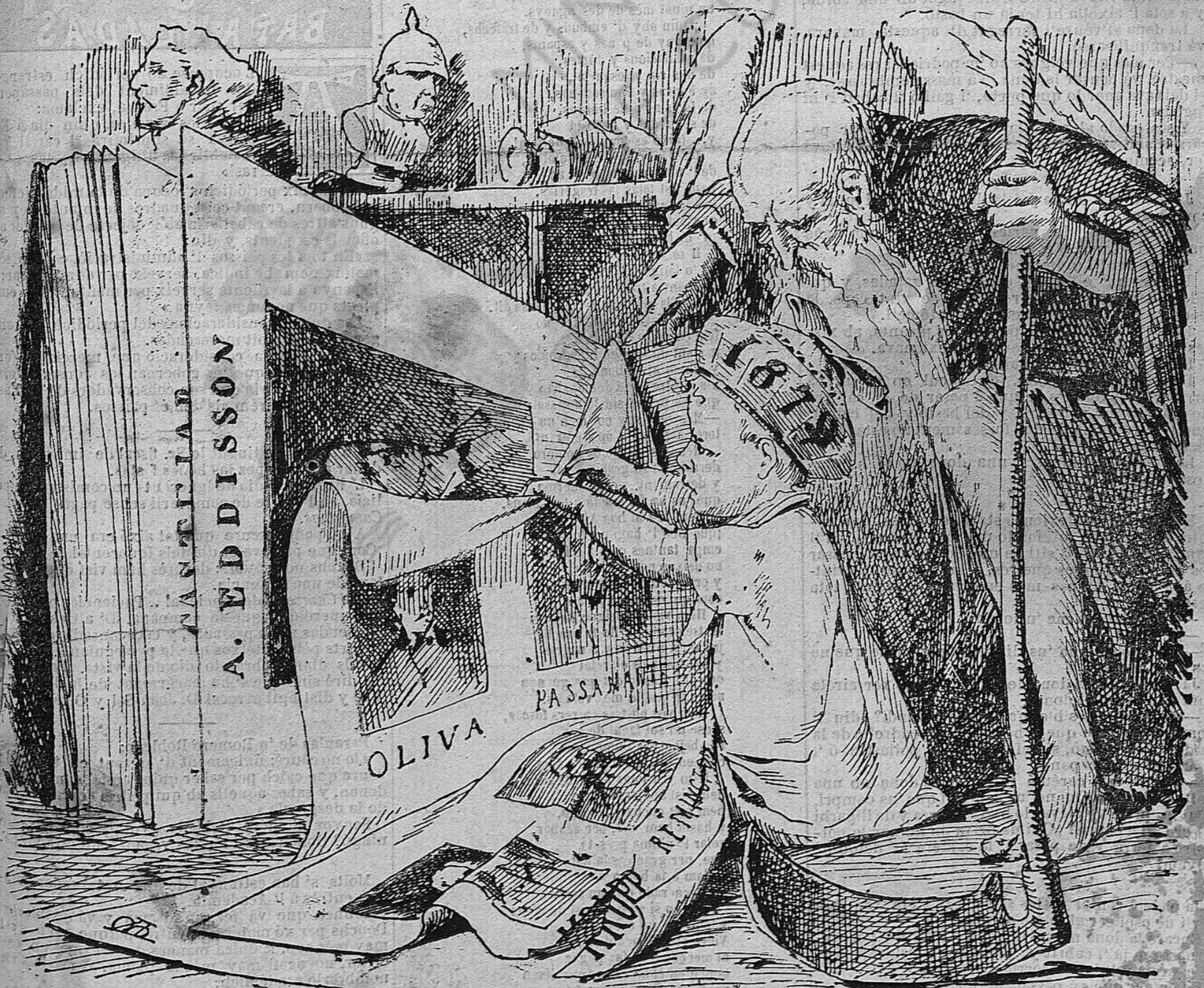
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga,
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

L' ANY NOU.

Ab l' ajuda del Temps sabrà distingir los homes que déu conservar en l' Album de l' Historia y 'ls que déu arrencarne.

PARÁBOLAS POLÍTICAS.

o quènto es curiòs, escoltinlo.

A la mateixa hora de un mateix dia, per dos camins diferents que venian a unir-se, formant àngul en un punt, desde 'l qual se confonien y seguian endavant, marxaban un home y una dona.

Tots dos se dirigian al punt de bifurcació.

L' un al altre no 's veyan; los arbres ho tapavan.

No 'ls dire, donchs, si portavan lo mateix pas, ja que aixó es bastant difícil determinarho: lo que sí puch assegurarlos es que van arribar al punt de unió dels dos camins a un mateix temps.

Sorpresa del home:—Una dona bastant caya, vá pensar, barbal.

Sorpresa de la dona:—Un homenot per aquestes soletats? mal negoci, vá pensar ella.

Però, després de una mica de reflexió, l' un y l' altre van treure comptes, quedant convensuts respectivament en últim resultat de que era tant inoportú 'l pensament del home, com injustificat lo temor de la dona.

Vaig á explicarlos perquè:

La dona era una pajesà que no duya més que un cistellet.

L' home, en cambi, anava embrassat que més no podia anarhi.

Calculin: portava al cap, ficada per la boca, una caldera de aram; á la mà esquerra un pollastre viu; ab la dreta tirava un cabridet lligat ab una corda; y á sota 'l aixella hi tenia un bastó.

La dona al véure 'l carregat d' aquesta manera, vá tranquilisarse.

—Per més que volgués no 'm podria fer res aquest mestre, vá pensar la dona. Vá massa embrassat, y si deixava anar lo que porta, 'l gall ó 'l cabrit l' hi fugirian.

Y sossegada ab aquesta reflexió, vá decidir posarse al costat y seguir lo camí que l' hi faltava fer, acompanyada.

Ja tenim á l' home y á la dona fent camí junts y conversant.

¿De qué han de parlar un home y una dona quan se troban sols y ningú 'ls escolta?

Casi es inútil indicarlo.

Després qu' ell havia dit moltes gatadas, y qu' ella s' havia tornat tota roja més de vint cops, la dona va comensar á coneixe'l y á teme'l.

Ell se n' anava tot ab parauletas picants, ab xistes y agudesas; ella en cambi reflexionava.

Las donas son molt maliciosas.

De reflexió en reflexió, de càlcul en càlcul vá arribar á convence's de que á pesar de la caldera de aram, y del pollastre, y del bastó y del cabrit, que l' altre havia de dur forsosament no estava pas massa segura.

Lo que no s' empesca una dona, no s' ho empesca ningú.

En aquestas reflexions estava, quan los dos caminants arriban al fondo de un barranch. Si 'l camí era solitari, 'l siti en que acabavan de posar los péus ho era més que res, y la dona no atrevint-se á donar ja un pas més endavant, exclama tota resolta:

—Adén siau; jo me 'n torno.

—¿Y aixó?

—¿Que voléu que 'us digui: tinch por de que no 'us d'eu andéu!

Ja 'n veuhén; la dona del quènto era xarraiota com casi todas las donas.

—¿Com es possible que 'm desmandi? diu l' home. ¿No veheu que si bé puch despèndre'm de la caldera ó de bastó, si deixo anar lo pollastre ó 'l cabrit, se m' escapan.

—¿Qué m' explicaréu á mi? diu la dona ab una rialla maliciosa. Qui no 'us conegui que 'us compri. ¿Qui 'ns priva de clavar lo bastó á terra y de lligarhi la corda del cabrit? ¿Qui 'ns priva de deixar lo pollastre á terra y de posarli la caldera al demunt? Veyam!

Ja poden contar vostès si aque-ta treta van haberli de explicar al home dos vegadas.

Encare la dona no havia girat l' espatlla per entornarse n' ja 'l cabrit y 'l pollastre estavan ben assegurats y l' home corria al darrera d' ella.

Lo demés que vá passar, no 'u se.

Com que la cosa succehia al fondo de un barranch y no hi havia testimonis.....

Vostès dirán:—Bé; y are ¿á que ve aquest quènto? Aquest quènto ensenya senzillament que quan un té un propòsit, si tracta de realisar-lo, no es bé que 'l reveli.

Ensenya també que quan un malicia ó té por de alguna cosa, es molt bo posar la mà al pom de l' espasa; pero ferho dissimuladament y de cap manera donant á entendre á l' enemich qu' es quènto de deservinarla.

Si 'ls constitucionals no haguessin fet com la dona del quènto: si al jugar ab en Cánovas no l' hi haguessin ensenyat las cartas; si al trobarse ab ell pel camí de la legalitat conservadora, venint de diferents puestos, no l' hi haguessin fet veure la manera com desde 'l poder se aseguran eleccions y com interpretant las lleys de cert modo 's logra desferse dels enemichs que fan nosa, francament haurian pogut fer tot lo camí sense exposarse y sense perdre temps.

Are l' home 'n sab tant com la dona; ja en Cánovas no ha de apendre cap treta de 'n Sagasta; ja fins pot ensenyarli la manera de que 'l pollastre no fuit, ni 'l e-brits' escapi.

Y jo que si parlava dels pins de Cuenca, per exemple, tal vegada 'l Sr. fiscal d' imprenta m' enviaria una carga de pinyas, jo que podria fer un article de fondo, qu' entre otras cosas los ensenyaria la manera com se denuncia un periódich, faig al revés de la dona, y 'ls explico un quènto.

P. K.

¡UN ANY DE MÉS!

De la vida la gran roda
un' altra volta ha donat;
un munt d' ilusions de ménos,
un munt més de desenganys.
¿Quin any d' embulls y de tráfechs,
quin any de penas y espants,
de vacilacions y duptes,
de mis ria y fosquetat,
de Fauras y Fontrodonas,
de Iglesias y de Durans,
de sequedat y llagosta
y... (aixó es lo pijor), de fam!

Del Jener fins al Desembre,
de l' no cap al altre d' any
hem vist todas las tragèrias,
tots los embolics més gra's
que pot veure una persona;
in' hi há hagut lo que 's diu 'n fatit!
Hem vist dia y nit en Cánovas
ab lo látigo a la mà,
estobant á troixe y matxe
á aquells que han cridat massa alt.

Hem vist al Conde Toreno
fent carreras de caballs,
gastant milions en hipódromos
y dihent al endemà,
als mestres que demanaban
que 'ls paguessin lo atrassat:
—Mestre, avny no tinch un centim;
torni á passa 'l mes entrant.

Hem vist al fanós Romero
derramant sa gracia y sal
y derramant... cada morma
que 'ns ha f-t quedá á tots blaus.

Hem vist al bon Aldecoa
¡que Déu l' hagi perdonat
empa tantos com á mícos,
no deixan nos resollar,
y propinatnos las multas
com qui despatxa gela's.

Hem vist l' insigne Ballori
fentse célebre á Ho-ta'ranchs,
jugant á blancas y á negras
y mostrant ab elarrat
que allí 'l candidat que guanya
no es lo que té me: volants.

Hem vist nostres carrers foscos,
sense un sol faal de gas,
rumbejant las llumaneras
com en temps del pare Adam.

Hem vist todas las fonts secas,
hem vist apojarse 'l pa,
hem vist cuchs y fioxera,
y hasta hem vist, per acabar,
volar l' última pesseta
que, per gran casualitat
tenlam á la botraca
més venerada que un sant.

¿Veyeu si n' hem vist de cosas
y todas en un sol any!
Viure així es una de-ria:
al meros si 'ns fan pagar
també en cambi 'ns diverteixen
presentantnos al davant,

com si fos una llanterna,
novelat tras novelat
y sorpresa tras sorpresa,
reparint é intercalant
de tant en tant clatellada
y estofat, per variar.

Setanta vuyt, ab franquesa,
te 'n pots anar descansat;
tanta feyna en dotze mesos
no l' havia fet cap any.
Mentres quedi un ser ab vida
dels mo'ls que l' han aguanat,
may se perdrá la memoria,
may las gracias morirán.
Tot hom recordará ab gloria
los moments que 'ns has donat,
la gana que has fet pasarnos,
l' istiu que 'ns vas regalar,
l' hivera crú que ara 'ns adobas
y 'ls quartos que 'ns has pispat.

¡Abur, any; hasta la vista!
Si acás pe' camí ahont vas
al setao a non hi trobas
que está ja á punt d' arribar,
dígalí que si projecta
portarse com t' has portat
ja pot comensá á entornarse'n
allá d' hont venen los anys,
pues si ab pochos anys més de tráfechs
com lo que estém acabant,
tant mat-x se 'n aniriam
sens remisió á can Pistrans,
tant se val que l' any que vingui
signi, per acabá aviat
y sortir d' un cop de bastos,
l' any del judici final.

C. Gumá.

L' ocupar-se un periódich estranger del restabliment dels passaports per anar á Fransa, exclama:
«Vamos á veure, quin dia á Espanya se suprimirá 'l carril per restablir las diligencias y las ga'ras!»

Lo mateix periódich s' ocupa de la mida dictada pel govern, creant cent quadros de infanteria y alguns altres de caballeria ab l' objecte de colocar als oficials escedents, y diu:

«En tots los paissos l' administració, com lo sen mateix nom ho indica, serveix per administrar; á Espanya á la quènta serveix per mantenir als empleats que no tenen feyna.»

Las dugas consideracions del periódich estranger, son á fé molt merecudas.

¡Aquesta es la consideració que mereixém fora de casa, desde que 'ns governan los conservadors!

Qualsevol diria que son conservadors de la llástima que inspirém als demés paissos.

Modo que ha tingut lo Sr. fiscal de imprenta de donar al Sr. Lopez las bonas f-stas.

L' hi envia 'l dia de Ignocents un comissari de policia, ab l' ordre de comprarli sense pagar todas las Campanas.

Algú podia creure que tot aixó era una broma. ¡Com que passava el dia dels Ignocents!...

Donchs no senyors: després hém vist que 's tractava de una denuncia.

¡La Campana denunciada!.. Paciencia: per xó no s' esquarterará aquesta campana. D' altres de més tremendas n' ha passadas, y está cansada de tocar á morts pèls mateixos que la perseguian.

Pèls diaris sabrán lo dia de la vista. Per are no 'ls diré sino que s' ha encarregat de la defensa 'l jove y distingit atvocat D. Joan Sol y Ortega.

Paraulas de 'n Romero Robledo:

«Jo no cauré: únicament d' en tant en tant faig veure que caich per saber quins amichs m' abandonan, y saber aquells ab qui podria contar lo dia de la desgracia.»

Senyor Romero Robledo ¿Vol quedarse sense ningú? Donchs fassi moltes vegadas aquesta proba.

Molts s' han estranyat de que un tal señor Catalina entrés á l' Academia.

Diuhén que vá fer un drama y van xiularlo. Donchs per xó mateix hi entra, porque no'n fessi may més cap: l' única manera de fer que un escritor no agafi may més la ploma, consisteix en nombrarlo académich.

Hi ha un' altra consideració: en Catalina es neo,

y ab més facilitat los neos passen avuy las portas de la Academia, que 'ls burros la del estable.
Y encara n' hi ha un altre: lo nom.
Catalina, es a dir: potser á l' Academia necessitavan una dona que 'ls fés las feynas.
«Limpia, frega y venta 'l foch.»

Tethom sab los embolichs de l' Hisenda española.

Donchs l' altre dia un ministre, 'l Sr. Elduayen, vá dir desde 'l Congrés:

«L' únich mal de la restauració es no haver tallat comptes lo dia següent de realitzar-se.»

Y després vajuin preguntant «¿Ahont son los revolucionaris?»

Pero per altra part, si tractavan de er aquesta operació potser se tallarian.

Una circular del bisbe:
A las iglesias se cremará cera pura é incensense mesclas.

També 's tocará música saera pura y sense mesclas.

¡Aixís m' agrada! Res de falsificacions:
També podia dir lo Sr. bisbe: Se dirá la missa pura y sense mesclas.

Are perque sápigam com se cupleixen las circulars episcopals:

En una iglesia del Ensaxe durant la missa del gall vá tocarse la mística jota del *Molinero de Subiza*, y per ferla més mística encare ván acompañarla ab un estrepitoso refilament de panderos.

Ja estém esperant lo dia en que 's predicarán sermons ab acompañament de castanyolas.

L' arcalde de un poble molt prop d' Esparra-guera té molt bonas ocurrencias.

Aquest dia vá manar que á las deu del vespre se tanquessin cafés y tabernas.

Las tabernas ván pagar la multa; los cafés no.

En un d' ells l' arcalde s' hi vá estar molt bona estona.

Vostés preguntarán:—Bé ¿qué feya l' arcalde?

L' autoritat s' estava ab las cartas á la má: jugava al burro.

Un dels tabernés multats exclamava:—Que pagui 'l just pèl pecador, está bé: veus' aquí las consecuencias de tenir un arcalde tan aficionat á fé 'l burro.

LA VESPA Y L' ABELLA.

Una Vespa y una Abella se troban en un prat y á aquesta diu aquella:
—¿Com es que jo sò un ser tant despreciat, A qui tothom detesta, y tú 'ets cuidada ab zel?—
Y l' Abella contesta:
—Tú sols picas; jo pico y dono mel —

Tot aquell crítich neci que no més sab picar, mereix tant sols despreci; més si pica y ensenya, 's fú estimá.

CONRAT ROURE.

LO GUIA.

Mil moscas de tots colós ab un bronzit voluptuós al matxo cansat enrotllan, y 'l dessangran y s' hi enmotllan en remolí tumultuós.
Y la víctima impacient, ab lo cap baix y 'l pas lent, tira y brega y sangna y sua, y no para un sol moment á cops de morro y de eua.
Mentre 'l Guia enfurismat —perque en l' hostal s' ha abusat y tem fer camí á las foscas— reneg contra las moscas cridant com un condemnat:
«¡Ah moscas rema'ahidas, mala fi f' s'io las didas y 'ls didots que os han criadas; aixís tinguessiu mil vidas per matarvos mil vegadas!»
Y bastonada d' aquí, y bastonada d' allí; sense adonarse 'l borraixó, que qui ho paga tot en fi no es lo mosquer, sinó 'l matxo.

«Aquesta es la solució d' un govern d' homes formals per curar á la nació los m' ls que l' assotan, mals —segons diu— de 'ls liberals.»

APELES MESTRES.

VENINT de veure l' *Aida* un diumenge á la tarde la mèva minyona:
—¿Qué t' ha semblat Pauleta?
—Que vol que l' hi diga!... Hi havia un senyor que ab un bastó estava sempre si te 'l tiro, si no te 'l tiro... y 'ls cómichs feyan uns crits...

Lo senyor del bastó á la quènta era 'l director de orquesta.
Es històrich.

Un periódich constitucional aconsella á un periódich del govern que no somibi.

Lo periódich del govern podria respòndreli:
—¿No es veritat que menjo? Luego no somio.

L' Ajuntament vá celebrar lo dia de Ignocents ab una sessió magna.

Figúinse que un concejal vá presentar una proposició y que 'l Sr. Fontrodona ab aquella eloqüencia que pesa lo menos quinze arrobas vá combatre-la tirantla per portas.

Arriba la hora de la votació: casi tots los concejals convensuts per en Fontrodona, votan en contra de la proposició del concejal aludit.

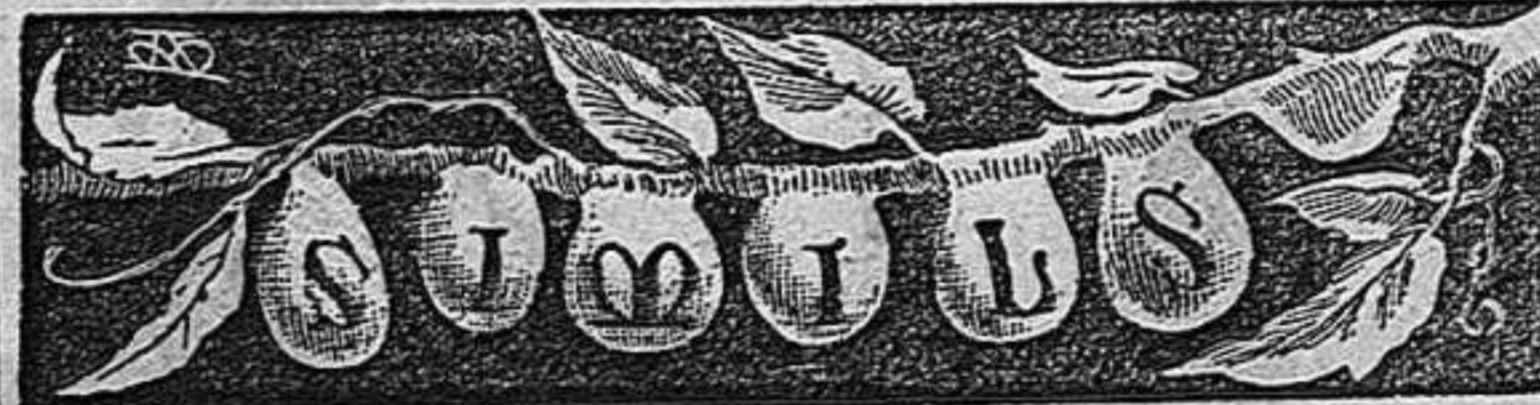
L' hi toca 'l torn al ilustre tinent d' arcalde, y á pesar de que l' havia combatuda, vota en favor.

Aixó proba que 'l Sr. Fontrodona á horas perdudas juga á concejals... y s' hi diverteix molt.

Dias endarrera vá descarrillar un tren á Robledo. Y dihuén que 'l conde de Toreno preguntava:
—Robledo no més?

Lo dia 5 de Janer se celebran á Fransa las elecciones de Senadors.

Lo dia 5 de Janer es la vigilia dels Reys.
De manera que á Fransa 'ls reys l' hi portarán un Senat republicá

¿En qué se sembla 'l paper del Estat al paper d' estrassa?—En que vá á dotze quartos la lliura.

Y 'ls nobles, ¿en qué se semblan á las sípias?—En que tenen escút.

¿Y 'ls carlins á n' als gats?—En que sempre cauben de potas.

¿Y 'l govern á las marmotas?—En que dorm molt.

¿Y en Fontrodona als capellans?—En que porta las calsas curtas.

¿Y 'ls mestres d' estudi á las serps?—En que menjan un cop cada tres mesos.

¿Y en Mañé y Flaquer á Ciceron?—En res.
¿Y Espanya á un camp perdut?—En tot.

C. GUMÁ.

No puch veure que altre t' miri, ni que signis presumida, ni puch veure t' á tú nena, porque... soch molt curt de vista.

Que ab tú 'm casi dius Pepeta; més a xó no 'u faré pas; ja sabs que casat un home diuhen qu' es burro espallat.

Si t' casas ab mí, nineta, de veras ré t' faltará: tindrás cotxe, dos cambreras, y un embustero al costat.

P. V.

LA FORSA DE LA COSTUM.

Un íntim amich mèu té un magnífich rellotje de repetició: apretant lleugerament un petit ressort, se senten tocar las horas y 'ls quarts.

—Aquest rellotje, me digué un dia mon amich, aquí ahont lo véus m' ha salvat la vida. Feya molt temps que estava jo renyit ab lo sereno del mèu barri; era un home vell y rapatani, portava trenta sis anys de fè de sereno y tenia un génit insufrible.

Quan me van elegir concejal, no vaig parar fins que l' vaig fer destituir, y l' home al quedar sense l' empleo vá tenir tal disgust, que s' creyan que no n' surtia.

Una nit no ho vá poguer resistir més y en vista de que no podia morir-se, vá resoldre matarme!

Sortia jo del Cafè Nou, una nit, á las dos, quan al entrar al mèu carrer veig apareixe un hulto del buyt d' una escaleta abalansantse sobre mí.

Un punyal lluhia en sas mans, y dret lo veyá clavarse en mon pit. Volguí cridar y m' faltá la veu. No m' quedava cap recurs.

Pero per sort miraculosa la punta del punyal vá ensopegar ab lo rellotje, fregant la molla. Lo rellotje tocá las dos y l' sereno, groch y tremolant, olvidantse de tot, per la forsa de la costum de trenta sis anys de cantar la hora, vá cridar ab estentórea veu:

—«Las dos han dado, sereno.»

Estava salvat. Aprofitant aquesta distracció del sereno, jo vaig fer com lo rellotje: vaig tocá 'l dos.

J. M. BARTRINA.

S' havia suicidat un trasnochador y un gacetiller escribia:

—«Ha puesto fin á sus dias....»
Lo director del periódich:

—Aixís no vá bé: Posihi. «Ha puesto fin á sus noches....»

Un xicot pobre vá anar á demanar la má de una noya rica.

—¿Pero que té vosté? vá preguntarli 'l pare.
—Lo gust de demanarli á la noya, vel' hi aquí.

—¿Pero que no sab que la mèva filla conta ab una posició brillant?

—Precisament, per xó l' hi demano.
—Pero fill mèu, vosté no conta ab res: si al menos tingué alguna esperansa....

—Esperansa ray! Per exemple ¿qui 'm priva d' esperar que vosté 'l dia menos pensat se mori, y 'ns he deixi tot?

Un estudiant vá á casa del catedràtich, per un assumpto relacionat ab lo curs, en lo moment en que aquest sentat davant de un pollastre, vá á trinxarlo.

—¡Hola! ¿que ja ha esmorsat vosté? l' hi pregunta 'l catedràtich.

—No senyor, no encare, diu aquest menjantse una cuixa ab la vista.

—Donchs ja veurá, vaji á esmorsar ab una corre-guda, y cuyti á tornar que encare 'm trobará aquí.

—Pep ¿vols vení al Odeon?
Han abaixat molt l' entrada.
—Si tant ho han fet, noy, tindré m' d' entrar 'hi de quatre grapes.

Era un pobre traginer que sobre un burret montat fujia desesperat de María sa muller.

Y tanta por l' hi tenia quan lo burret l' hi bramó, que tremolant esclamá:
—Ja m' ha sentit la María.

—Vosté 'm trenca lo respecte, me l' ha trencat si senyor...
—Home diguim ahont ne venen, y n' hi compraré un de nou.

P. V.

SOLUCIONS

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ramona.*
2. ID. 2.ª—*Agapito.*
3. MUDANSA.—*Dalt.—Pal.—Cal.—Sal.—Mal.*
4. ENDEVINALLA.—*Serp.*
5. QUADRAT DE PARAULAS.—*Pipa. Inés. Pepa. Asas.*
6. CONVERSA.—*Norma.*
7. TRENCA CLOSCAS.—*Papé d' estrassa.*
8. GEROGLÍFICH.—*Per Pascua y per Nadal cada ovella al seu corral.*

ENDEVINALLAS DEL DIA (D' INOCENTS.)

- ¿Hont es Sant Roch?—Al Calendari.
- Un home que li han llevat lo cap ¿hont té lo cap?—Fora de puesto.
- Lo pas del mar Roig ¿hon son les israelitas?—En lloch.
- Lo sereno ha perdut alguna cosa ¿que busca el sereno?—¿Qui ho sab qué Mare de Deu busca!
- Un pare felís ¿hont té la criatura?—A dida.
- Quin sant som?—Los *Inocents.*

XARADAS.

I.
Per una trista hu-te-cera
avuy han tiagut gran riaya

á dins de la méva vinya
lo Gumersindo y en Pera.
Lo primé ab una dos-tres
la total ha malferit
del segon y ara m' han dit
que com dos-tu ha sigut prés.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Lligada y sempre per alt
me fan aná, y sease seny
espenyo si un altre empeny
á voltas per bè ó per mal.

TRILL.

MUDANSA.

Tot crides á un animal;
si tens tot podrás gastar,
y la gran tot visitar
per més que t' surti algun mal.
Tot es nom d' un mitjar,
tot una cosa qu' enganxa,
y del tot fico á la panxa
melts cops per aprofitar.

MORATILLA.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical, ho-
rizontal y diagonalment denguin una suma de 15.

CONVERSA.

- La Pepeta s' casa, Carlets?
- Quan? y ab qui?
- Ab lo Pau, atíá pel Mar.
- Eli ha anat ja á demanarla?
- Sí y van á passá la lluna de mel.
- ¿Abont?
- Entre tu y jo ho habem dit.

FREIXETA PETIT.

TRENCA-CLOSCAS.

*Manuel.—Andreu.—Marta.—Cándida.—Marti-
na.—Conrado.*

Colocar aquests noms de modo que s' llegeixi lo nom d'
una vila d' Espanya.

GEROGLÍFICH.

E N T R D
Homero, Milton
L . O
Cíclope:
Lluís XVI.

OSCURANTISTA POBRE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR. (1).

Han enviat xaradas y endevinallas dignas d' insertarse als
ciutadans N. P. B. Llum de Cayna, Barceloni, Pau Sola, Noy
Maco y Mister Brókil.

Las demés que no s' mencionan ne ns serveixen, com y tam-
poch lo qu' envian los ciutadans Miseric, Fama y C., Agricultor,
Francisquet Cansoner, P. Batlle, Barberet de Mataró y Poeta
retirat.

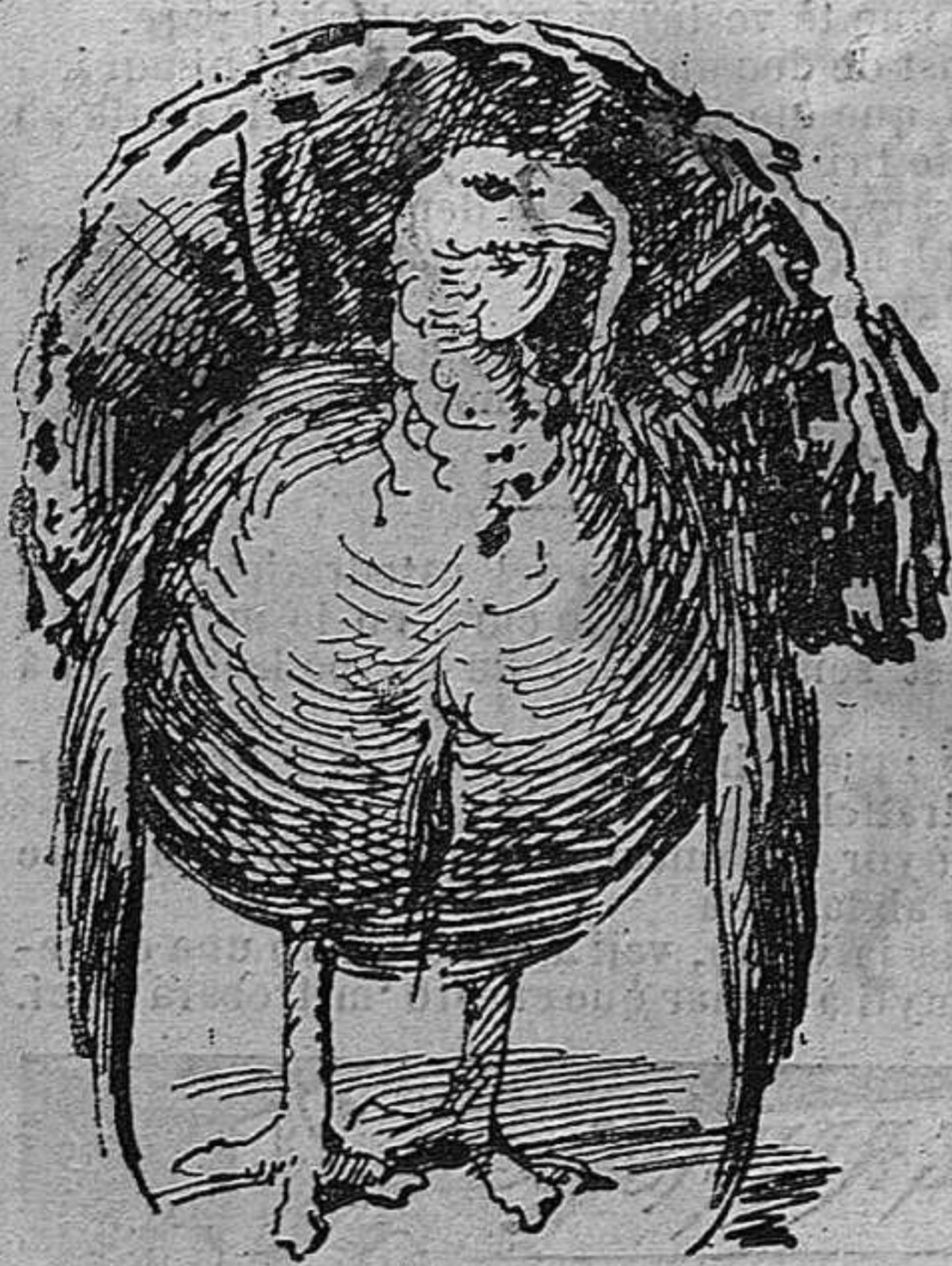
Ciudadá A. V. y P. Martorell Cregui que deplorém la omisió
que vam cometre y que queda subsanada en lo pr'sent núm-
re. Si vosté sapigués qu' en la redacció de un periódich que
surti cada senmana, los recados verbats poden quedar olvidats
inadvertidament, ja no estranyaria que la *Campana* vaja ser
víctima del olvit, en que no vá incorre la *Gaceta*, per la rahó de
ser un diari que está sempre ab la ploma á l's mans. Respecte
á la forma de dar la noticia no está just: sempre es millor y més
considerat un suelte de redacció que un anunci aquests, pa-
gant, s' obtenen sempre que s' volen los altres, sempre que las
personas s' ho mereixen.—Emb' saquinador. Gracias per la no-
ticia que ns dona.—Yais: L' hi hem enviat l' Almanach per
corrén.—T. A: Hi anirá el geroglífich.—F. Ll: La poesia no té
cap fonde nou y una forma bastant pesada ab motiu d' haberi
en totes las quintillas la mateixa rima.—Noy maco:—Insertarém
lo triángul.—Pau Sala: Idem la sinonimia.—Barceloni: Insertarém
lo quadrat.—Sómola C. y C.: Parlém entre lo que ns diu
de lo que no pot portar-se compromís, qu' en aquests temps
primé es la pell que tot.—C. Bonet: Los números atrassats valen
quatre quartos cada un si 'le vol p' t' enviar l' import en sel' es.
—Trepija-espinas: Gracias per las noticias que ns dona.—Ber-
nat Pescaire: Insertarém una fuga de vocals.

(1) Corresponia al número anterior; pero vá retirarse per ex-
cés de original.

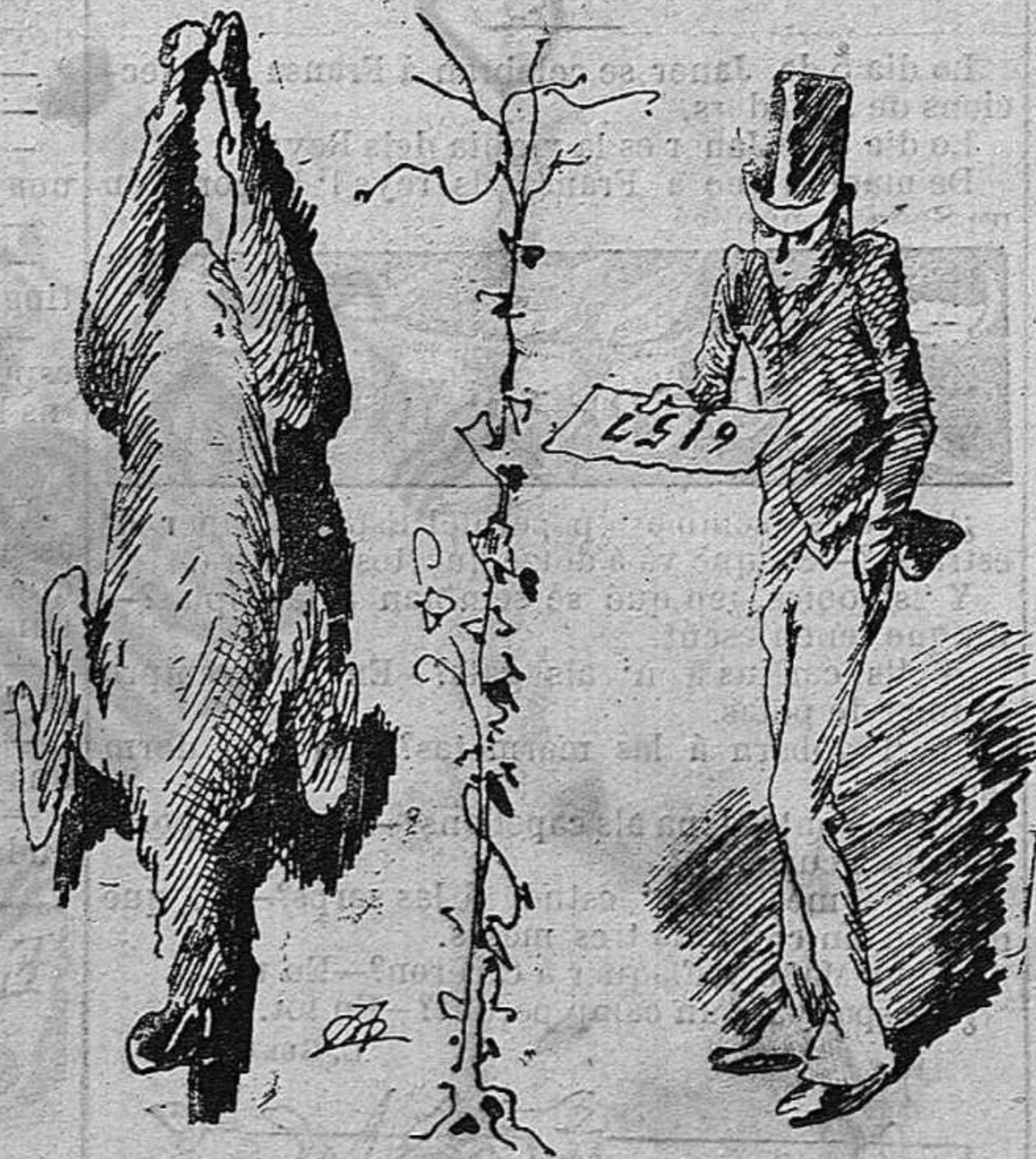
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mítj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

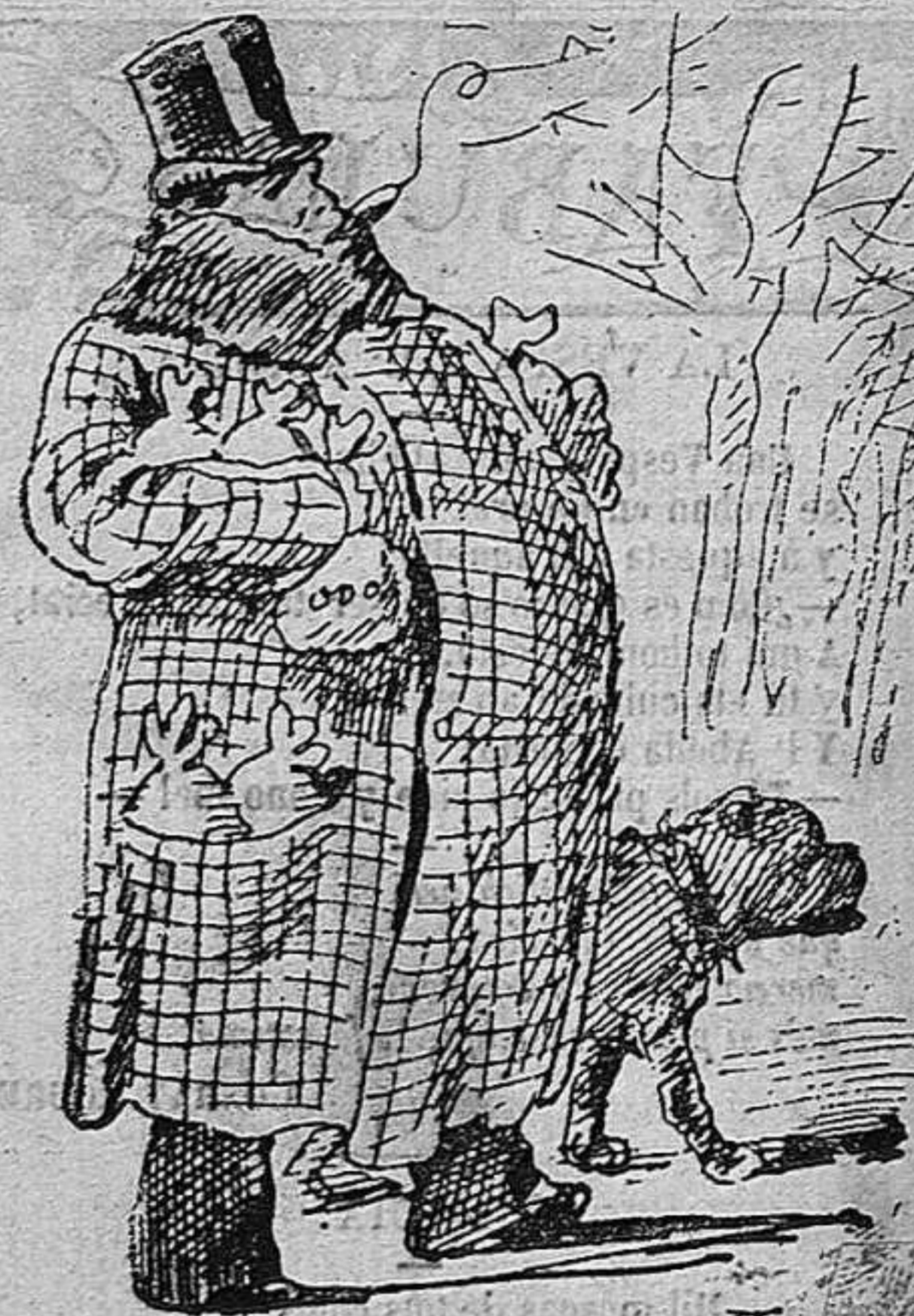
LA VIGILIA DE NADAL Y 'L DIA DE NADAL.

Lo Gall.

La grossa de Madrit.

Don Anton.

La Nació.

